

Ceļā uz ticības īstenošanu

Jņ.21:1-19

Pēc tam Jēzus vēlreiz parādījās mācekļiem pie Tiberijas jūras. Tas notika tā: tur bija kopā Sīmanis Pēteris, Toms, saukts dvīnis, Nātānaēls no Kānas Galilejā, Cebedeja dēli un vēl divi citi Viņa mācekļi. Sīmanis Pēteris viņiem saka: "Es iešu zvejot." Tie saka Viņam: "Mēs iesim Tev līdzī!" Tad tie aizgāja un iekāpa laivā, bet tanī naktī nekā nedabūja. Rītam austot, Jēzus stāvēja krastā, bet mācekļi nezināja, ka tas ir Jēzus. Tad Jēzus viņiem saka: "Bērni, vai jums ir kas ko ēst?" Tie Viņam atbildēja: "Nav!" Viņš tiem sacīja: "Izmetiet tīklu laivas labajā pusē, tad jūs dabūsit!" Tad tie izmeta tīklu un vairs nevarēja viņu izvilkt aiz zivju daudzuma. Tad māceklis, ko Jēzus mīlēja, saka Pēterim: "Tas ir Kungs!" Sīmanis Pēteris, dzirdēdams, ka Tas ir Kungs, apjoza virsdrēbes, jo viņš bija izģērbies, un metās jūrā. Bet pārējie mācekļi nāca ar laivu, vilkdami tīklu ar zivīm, jo tie nebija tālu no krasta, bet tikai apmēram divi simti olekšu. Izkāpuši malā, viņi tur redz ugunskuru no oglēm un uz tā zivis noliktas un maizi. Jēzus viņiem saka: "Atnesiet no zivīm, ko jūs esat dabūjuši." Tad Sīmanis Pēteris izkāpa malā un izvilka uz krasta tīklu, pilnu lielām zivīm, kopā simts piecdesmit trīs. Un, lai gan to bija tik daudz, tīkls nesaplīsa. Jēzus viņiem saka: "Nāciet un turiet azaidu!" Bet neviens no mācekļiem nedrīkstēja Viņam jautāt: kas Tu esi? Jo tie gan zināja, ka Tas ir pats Kungs. Tad Jēzus nāk, ņem maizi un dod to viņiem, tāpat arī zivis. Šī bija trešā reize, kad Jēzus parādījās Saviem mācekļiem pēc Savas augšāmcelšanās no miroņiem. Kad viņi azaidu bija turējuši, Jēzus saka Sīmanim Pēterim: "Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli vairāk nekā šie?" Tas Viņam saka: "Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu!" Viņš saka tam: "Gani Manus jērus!" Vēl otru reizi Viņš saka tam: "Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?" Tas Viņam saka: "Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu!" Viņš saka tam: "Gani Manas avis!" Trešo reizi Viņš tam saka: "Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?" Pēteris noskuma, ka Viņš trešo reizi viņam sacīja: vai tu Mani mīli? - un sacīja Viņam: "Kungs, Tu zini visas lietas, Tu zini, ka es Tevi mīlu." Jēzus saka: "Gani Manas avis! Patiesi, patiesi Es tev saku: jauns būdams, tu pats jozies un gāji, kur gribēji. Kad tu būsi vecs, tu izstiepsi savas rokas un cits tevi jozīs un vedīs tevi, kur tu negribi." Bet to Viņš sacīja, norādīdams, kādā nāvē tas Dievu godinās. Un, to teicis, Viņš tam saka: "Seko Man!"

Šobrīd, Lieldienu laikā, kas ilgst 50 dienas līdz pat Vasarsvētkiem, laikā, kas grib runāt par augšāmceltā Kristus spēku mūsu dzīvē, mēs turpinām sekot Viņa pirmajiem mācekļiem garīgajā ceļā. Šīsdienas Evaņģēlija tekstā redzam mācekļus vienā tādā starpposmā: ja garīgā dzīve būtu kā brauciens ar vilcienu, tad šobrīd tas viņiem ir apstājies vienā stacijā, lai nokļūtu skaidrībā par turpmāko ceļu, pa kurām sliedēm braukt.

Pirmais solis

Pagājušo svētdien runājām par vienu milzīgu pārmaiņu mācekļu dzīvē – pāreju no šaubām un bailēm uz mieru un pašātvību Dievam, uz ticību, kas nāk no Jēzus klātbūtnes. Atceraties, kā mācekļi bija sapulcējušies aiz slēgtām durvīm, bailēs sastinguši, šaubās iegrimuši, nespējīgi pakustēties līdz pats augšāmceltais Kristus nāk viņu vidū, nesdams savu mieru, savu klātbūtni, runādams par jaunu mērķi, kas viņiem dots: dzīvot, apliecinot, ka Jēzus ir augšāmcēlies. Šajā salīdzinājumā ar vilcienu tas būtu, ka mūsu smagais, ierūsējušais vilciena vagonš beidzot ir sācis kustēties. Ka mēs no savām bailēm un šaubām, kurās bijām sastinguši, esam pārgājuši ticībā, jo mēs kaut uz mirkli esam piedzīvojuši Dieva klātbūtni un to mieru, kas mums no Viņa nāk.

Starpposms

Pēc šīs augšāmceltā Kristus pieredzes pirmie mācekļi dodas atpakaļ no Jeruzālemes, kur risinājās šie Lieldienu notikumi, uz savu dzimto pusi, Galileju, kur (pēc Mateja evaņģēlija) Jēzus viņiem solījis noiet pa priekšu. Un mācekļi aiziet uz Galileju. Ir sācies šis starpposms. Kāpēc es šo saucu par starpposmu? Tie, kas ir lasījuši Apustuļu darbus par Vasarsvētku notikumu, par Svētā Gara nākšanu un par mācekļu dzīvi un kalpošanu pēc Vasarsvētkiem, ļoti viegli sapratīs šo lietu. Jo

mācekļi mūsu šīsdienas evaņģēlija fragmentā no vienas puses vairs nav šaubu un baiļu nospiesti, viņi ir sākuši ticībā darboties, šīs ticības vilciens ir sācis kustēties. Taču no otras puses viņu ticība vēl nebūt nav līdzīga tam spēkam, drosmei un dzīves virziena skaidrībai, kāda parādās mācekļiem Vasarsvētkos! Un kāpēc mēs to tā varam domāt? Jo šīsdienas evaņģēlija tekstā lasām, ka mācekļi ir pieredzējuši augšāmcelto Kristu, saņēmuši Viņa aicinājumu, bet, atnākot Galilejā, viņi ķeras pie sava vecā amata – pie zvejošanas. Atceraties – pirms viņi bija sastapuši Kristu, viņi bija zvejnieki; Kristus nāk un aicina sev sekot. Viņi paklausa, atstāj savus zvejas rīkus un dodas viņam līdz. Šeit viņi, atgriezušies Pētera iniciatīvā, atkal ķeras pie zvejas rīkiem. Ko tas nozīmē – vai viņi pilnībā atgriežas vecajās sliedēs, vai tikai kavē laiku ar veco arodu? Nav zināms, bet viens ir skaidrs – viņi nav līdzīgi spēka un drosmes pilnajiem mācekļiem Vasarsvētkos. Vēl nav.

Tāpēc tas ir starpposms, kā vilciena pietura, lai saprastu, kā un pa kurām sliedēm mēs gribam un mums vajag braukt tālāk. Šīsdienas Evaņģēlija teksts rāda mācekļus kādā brīdī starp dzīvas ticības rašanos (tā viņiem jau ir) un dzīvi, kurā šī ticība tiek piepildīta un īstenota (to viņi vēl nedara). Citiem vārdiem, viņi ir starp Jēzus augšāmcelšanos, kas nes ticību un Vasarsvētkiem, kas nesīs Gara vadību.

Un šis ir viens ļoti svarīgs un nopietns jautājums arī mums: vai mēs, kas ticam uz Dievu, kas esam piedzīvojuši šo Viņa pieskārienu, vai arī mēs esam sākuši šo ticību lietot un ar to piepildīt savu dzīvi? Protī, vai šī ticība ir kļuvusi par spēku, kas piepilda **visas** mūsu dzīves jomas? Vai **viss**, kas notiek mūsu dzīvē, **viss**, ko mēs darām, ir šīs ticības apgaismots? Vai nav tā, ka dažās lietās mēs esam uzticējušies Kristum, bet citās lietās mēs vēl negribam viņu ielaist? Ka mēs uzticamies Kristum dažās lietās, bet, piemēram, vienam veselība, otram nauda, trešajam darba lietas, citam attiecības ģimenē vai vēl kāds jautājums netiek skatīts ticībā, netiek likts Dieva rokās, netiek likts zem Kristus? Vai dažbrīd nav tā, ka mēs **sakām**, ka ticam uz Dievu, bet dzīvojam tā, it kā šīs ticības nebūtu? Vai Jēzus ir mūsu lielākais dārgums, vai Dieva meklēšana, sekošana Kristum ir mūsu mērķis? Vai mēs gribam nevis atkrist vecajos pirms-ticības ceļos un vecajā dzīvesveidā, bet sekot Gara vadībai, slavēt un pagodināt Dievu ar visu, ko darām, ar visu, kas esam?

Tā var būt, ka esam iestiguši kādā starpposmā no ticības saņemšanas brīža uz ticības īstenošanu un piepildīšanu visās savas dzīves jomās. Un šajā starpposmā mēs ļoti viegli varam palikt ilgāku laiku. Daži te iestieg uz visu dzīvi. Lai tā nenotiktu, ir svarīgi redzēt, ka Kristus klātbūtne pie mums grib turpināt īstenoties. Jo Kristus mūs negrib atstāt pie ticības, kas nav izaugusi un neko nemaina, Kristus vēlas, lai ticība Dievam pieaug un turpina darboties, lai tā nes augļus visās dzīves jomās. Lai mēs galu galā piedzīvotu kristīgas dzīves piepildījumu un skaistumu.

Tāpēc Kristus atkal nāk pie saviem mācekļiem, lai aicinātu viņus ceļā uz ticības īstenošanu. Un šis aicinājums šeit atklājas caur divām lietām: caur šo zvejošanas notikumu un (jo īpaši) - caur Jēzus sarunu ar Pēteri.

Viņa spēkā mēs ķeram zivis

Vispirms šī dīvainā lieta, ka Pēteris un pārējie mācekļi nenokert zivis. Tā jau ir bijis arī iepriekš, pirms Jēzus viņus aicināja par saviem mācekļiem. Un vispār evaņģēliji, runājot par mācekļu darbību kā zvejniekiem, vienmēr rāda, ka mācekļi nenokert zivis, kamēr nav atnācis Jēzus! Tas pat izklausās jocīgi, ka profesionāli zvejnieki nespēj nokert zivis, kamēr tiem nav palīdzējis un īsto vietu norādījis Jēzus, kas pēc profesijas ir galdnieks. Varbūt jocīgi, bet evaņģēliji tā viņus rāda. Un tas nozīmē, ka te ir kas vairāk, tā ir kāda ļoti svarīga zīme par to, ko mēs varam un ko mēs nevaram savā spēkā. Protī, ka pat tās lietas, ko mēs esam uzskatījuši par savu profesiju un kur mēs jūtamies kā profesionāļi, mums neizdodas bez Dieva palīdzības. Tāda zīme tika rādīta mācekļiem, pirms viņi kļuva ticīgi, un tāda zīme tiem tiek rādīta tagad.

Protī, visiem tiem, kas savu dzīvi grib veidot bez Dieva, un arī visiem mācekļiem, kas Jēzu visās savas dzīves jomās neielaiž, tiek atgādināts par Dieva žēlastību, Dieva gādību un vadību. Tiem, kuriem liekas, ka viņi visu paši ir sasnieguši, tiek teikts: „Draugi, nē, Dievs ir jūs ir veidojis, apdāvinājis, devis iespējas, pasargājis un vadījis – tāpēc tu esi dzīvs, tāpēc tu vari darboties, tāpēc tu

esi kaut ko sasniedzis. Tagad, mācekļis būdams, atmet šo aklumu un sāc redzēt un apliecināt Dieva darbus savā dzīvē. Saki kā šeit Jānis: tas ir Kungs! **Viņš** šeit darbojas! Un tad atsaucies un visas jomas liec Dieva rokās! **Viņš** jau agrāk tev ir palīdzējis izzvejot lomu. Un viņš to dara arī tagad un turpinās to darīt. Uzticies **Viņam**! Šis bagātīgais zivju loms, ko viņi izzvejo, ir kā apsolījums, ka katrs, kas paļaujas uz Dievu, piedzīvos piepildījumu un gūs bagātīgu lomu. Katrs, kas paklausa Jēzus balsij, piedzīvo savas paklausības svētīgos augļus. Ej šajā ceļā kopā ar **Viņu**, un tu redzēsi, cik bagātīgs un svētīgs būs tavas dzīves piepildījums. ”

Viņš paēdina mūsu dvēseles

Mēs redzam, ka Jēzus atkal un atkal ir tas, kurš savus mācekļus paēdina – ar zivīm un maizi. Tieši tāpat, kā Jēzus iepriekš, savas sludināšanas laikā, paēdināja visu savu klausītāju pulku – vairāk nekā 5000 cilvēku - tieši tāpat ar maizi un zivīm. Tā ir kā zīme mums – skaties savā pieredzē! **Viņš** ir tevi iepriekš paēdinājis – gan devis dienišķo maizi, iztiku, gan paēdinājis tavu dvēseli. **Viņš** to turpina pie tevis darīt, viņš var un grib tavu dvēseli piepildīt, kad tu viņam atsaucies caur ticību. Un mēs redzam, mācekļi ir kopā ar Jēzu, ēd no viņa dotā un atkal saprot līdz pat sirds dziļumiem, ka **Viņš** ir Kungs. Vairs nav nekādu jautājumu, tev ir skaidrs, kurā ceļā tu gribi iet un kam visu sevi uzticēt. Jā, šī ārējā pieredze, ko mēs gūstam ticības ceļā, kad liekam visas dzīves jomas Kristus rokās, tā dod mums pārliecību, ka esam uzticējušies īstajam Dievam un esam ceļā uz piepildītu dzīvi.

Viņš piedod tiem, kas atkāpušies

Pēc tam seko šī īpašā Jēzus saruna ar Pēteri. Jā, mēs piedzīvojam šo kopīgo pieredzi kā mācekļu kopība, kā draudze, bet šīs attiecības ar Dievu, tāpat kā Pēterim, ir jāveido katram pašam. Es nevaru noslēpties aiz citiem. Ir kādas lietas, ko man ar Dievu vajag izrunāt personīgi. Tādas lietas ir arī Pēterim. **Viņš** nav drošs par savām attiecībām ar augšāmcelto Kristu, jo **viņš** ir Kristu pirms tam nodevis, trīs reizes apliecinādam, ka **viņš** Kristu nepazīst. Jā, **viņš** lec ūdenī un steidzas pie Kristus, bet sirds dziļumos **viņš** nav drošs. Un Jēzus sper pirmo soli pie viņa, Jēzus vēlas šīs attiecības izlīdzināt, sakārtot, lai nekas netraucētu būt Dieva tuvumā. Šajā īpašajā veidā, arī trīs reizes uzdodams jautājumu par Pētera mīlestību uz Kristu, un ļaujot to Pēterim apliecināt, Jēzus piedod Pēterim un apstiprina viņu savu mācekļu pulkā, liekot šo ticības ceļu bez jebkādiem traucējumiem turpināt. Akmeņi attiecībās ir novelti, ej uz priekšu!

Tieši tāpat arī mēs kādreiz esam Jēzu nodevuši, neesam apliecinājuši, esam no viņa kautrējušies, esam novērsušies, aizmukuši, neesam devuši liecību, esam noklusējuši, neesam gribējuši viņu savā dzīvē ielaist un pamanīt – tas viss varbūt radījis kādus šķēršļus mūsu attiecībās, nedrošību, kur un kā es Dieva priekšā stāvu, un ko **Viņš** par mani domā. Bet Jēzus piedod, Jēzus šos šķēršļus attiecībās noliek malā, Jēzus dziedina mūsu sirdis un ieved mūs savā tuvumā. Jēzus rīcība un attieksme atkausē mūsu sirdis un liek viņam atsaukties. Ar visu, kas tev ir, ar visu, kas tu esi.

Viņš aicina ceļā tos, kas atgriezušies

Jēzus Pēterim ne tikai piedod, Jēzus Pēteri aicina ceļā. Šajā ceļā ir paklausība Dievam, šajā ceļā ir patiesas rūpes par ticības māsām un brāļiem, šajā ceļā ir sekošana Jēzum, un pāri visam - šajā ceļā ir Dieva pagodināšana ar savu dzīvi un ar savu nāvi. Pēteris, pirmais Jēzus mācekļis, ir aicināts apliecināt Jēzu, sludinot par Jēzu un tad, mirstot mocekļa nāvē. Savukārt otrs mācekļis, kas šeit dēvēts par mīlo mācekli, Jānis, ir aicināts nodzīvot vēl garu mūžu un dot savu liecību caur šo uzrakstīto evaņģēliju. Taču uzsvars šeit nav uz gadu skaitu, ko mēs katrs no Dieva drīkstēsīm saņemt, bet uz šo gadu piepildījumu. Lai kur un kā mēs ietu, lai mēs jau būtu kā miruši vienai lietai, proti, lai mēs būtu miruši sev - savam egoismam, savam paštaisnumam, savam grēkam. Lai notiek, ka Kristus mūs ir darījis dzīvus īstai dzīvei, **Viņa** vadībā un **Viņa** gaismā.

Gara vadīta dzīve

To Jēzus, atkal nākot pie saviem mācekļiem, grib viņos paveikt. Šos dažus soļus šajā starpposmā lai viņi nostaiģā no mazas, vājas ticības, kas neko nenožīmē un neko nemaina uz pilnīgu

paļaušanos Dievā, uz ticību, kas aptver un nes visu tavu dzīvi! No starpposma uz drošu došanos ceļā!

Draugi, arī mums katram ir jādodas šajā ceļā! Ceļā no šī starpposma uz mūsu ticības piedzīvošanu un īstenošanu! Pietiek nīkt šajā vilciena stacijā, kur viss ierūsē un nekas svarīgs nenotiek! Ļausim Kristum darboties visā mūsu dzīvē, nevis tikai kādā daļā! Tas ir ceļš, kā gūt maksimālu prieku un piepildījumu!

Saredzi, kā Viņa un tikai Viņa spēkā tu darbojies un izvelc savu lomu, saredzi, kā Viņš paēdina tavu dvēseli, saredzi, kā Viņš tev piedod un tevi dziedina, kā Viņš tevi aicina - un dodies ceļā! Atsaucies Viņam ar visu, kas tev ir, ar visu, kas tu esi.

Kāda izskatīsies tava dzīve, kad tā būs **pilnībā** uzticēta Dievam, nodota Gara vadībai un piepildīta ar Dieva slavēšanu un pagodināšanu? Ja godīgi - to nevar izteikt vārdos! To var tikai ar neizteicamu sajūsmu un bezgalīgu pateicību piedzīvot. Lai tavs vilciens dodas ceļā!

Evaņģēlists Justs Junkulis